

[Kirsten Gloerfelt-Tarp.]

haft meget reelt indhold, er en sag for sig, men det bliver en opgave at skabe mulighed for, at byggefonden i det sociale byggeri bliver virkelighed, og at finde veje til, at boligselskaberne gøres mere interesserede i, at midler indgår i byggefonden.

Men selvom der som sagt bør gives mindre statsstøtte til de private bygherrer, afpasset efter de mindre forpligtelser, tør jeg ikke sige, at lovforslagets regler rammer det rette forhold.

Jeg har hidtil ikke talt om de foreslåede tilskuds størrelser, men kun om visse relationer. Boligministeren synes stort set at ville binde de nuværende tilskud til en 8 års periode, ganske vist under den forudsætning, at driftstilskuddene kan bortfalde helt eller delvis, bl. a. hvis der indtræder en stigning i det almindelige lejeniveau. Da der som tidligere nævnt er en sammenhæng mellem byggestøtten og lejeniveauet i de ældre huse, må vi se på, hvad vi kan enes om med hensyn til lejeloven, og på baggrund heraf se, hvilke tilskudssatser vi må gå ud fra.

Til de i snævrere forstand sociale bestemmelser vil jeg knytte nogle få bemærkninger. Det var at ønske, at det social-filantropiske byggeri kunne få et større omfang. Mit parti er imidlertid af den anskuelse, at man ikke bør forlade det for dette byggeri karakteristiske: at virksomheden selv yder et bidrag. Der bør være en kreds af borgere, der står bag et sådant foretagende. Hvad huslejetilskuddene angår, har mit parti sympati for lettelser til gamle, invalider, kronisk syge og til familier med børn. Vi så gerne, at ikke blot aldersrentemodtagere, men også dermed økonomisk ligestillede selv pensionister kunne komme i betragtning. Hvad angår enlige forsørgere, så jeg personlig gerne, at adgangen til at opnå huslejetilskud blev udvidet, således at også de kunne få tilskud til huslejen i lejligheder taget i brug før 1950, men alle disse regler må vi se på i sammenhæng.

En fastsættelse af sygekassegrænsen som den absolut afgørende grænse for at falde

ind under boligstøttelovgivningens begreb mindrebemidlede kan vel tjene synspunktet, at det gælder om at spare udgifter for statskassen, men vi nærer betænkeligheder deroverfor. Tendensen til at sætte sygekassegrænsen som grænse for tildeling af alle mulige ydelser stiller dem, hvis indtægt ligger lige over denne grænse, ugunstigere end dem, hvis indtægt ligger lige under den, og bidrager derved til at modvirke den sunde trang hos borgerne til ved egen indsats at forbedre deres økonomiske forhold.

Til slut: det radikale venstre betragter fremskaffelsen af sunde boliger til en rimelig pris som et af vor tids vigtigste sociale problemer. Vi betragter fjernelse af bolignøden og tilvejebringelse af hensigtsmæssige boliger som værende af betydning ikke alene for befolkningens legemlige, men også for dens åndelige trivsel. Byggeri og ombygning er fornødent, ikke blot på grund af befolkningstilvæksten og af hensyn til dem, der søger egen lejlighed, men også fordi kravet om yderligere sanering trænger sig stærkt på. Derfor kan statsstøtte på bred basis på nuværende tidspunkt ikke undværes, men målet må være at nå til en tilstand, hvor det private byggeri kan forsyne familier med jævne indtægter med gode og tidssvarende boliger til overkommelige priser, og hvor vanskeligt stillede familier og enkeltpersoner hjælpes til egnede boliger, herunder også indbefattet boliger til unge under uddannelse. Midler må stilles til rådighed til billiggørelse af socialt betonet byggeri, og den støtte, der ydes til boligselskabernes byggeri, må modsvares af sociale forpligtelser i tilsvarende omfang. Interessen for at erhverve egne hjem, parcelhuse og andelsboliger må fremmes. En sådan forenkling af støttelovgivningen er fremtidsmusik, men den må haves for øje ved den forestående revision. Dette giver ministerens forslag ikke tilstrækkeligt udtryk for, og man får indtryk af, at regeringen til evige tider ønsker den brede boligstøtte. Et hovedpunkt er det at fremme et effektivt og økonomisk byggeri.